

Forholdet havde sikket sig i disse 5 Aar med Hensyn til Indtægter og Udgifter. Den meget ærede Finansminister nævnte nogle Summer i saa Henseende; jeg troer imidlertid ikke, at de løbe op til nogen synderlig Størrelse. Nu har den meget ærede Finansminister udhævet det som en Grundseil ved min Beregning, at jeg var gaaet ud fra, at der ikke var udredet Told i Hertugdømmerne. Det forekommer mig nu rigtigt nok, at jeg snarere er gaaet ud fra det Modsatte; jeg nævnte nemlig med Hensyn til de Indtægter, som Hertugdømmerne havde havt i de 5 Aar, og som maatte betragtes som fælles, 5 Gange det Beløb, som disse Indtægter havde udgjort i 1846, som er det Aar, for hvilket Statsregnskabet er bekendtgjort, og som jeg troede, at jeg, uden at gaae Hertugdømmerne for nær, kunde antage at maatte være ideimindste det Beløb, der var indkommet. Men jeg har ligtignok ikke troet, at, fordi disse Fællesindtægter vare indfyldte i den holsteenske Kasse, men ikke vare blevne benyttede til at afholde de fælles Udgifter, dette da kunde betragtes som en Afregning imod det, der af Danmark er blevet indbetalt for at afholde Fællesudgifterne. Jeg troer derfor ikke, at denne Sætning kan holde Stik, at disse Bidrag maatte blive betragtede som ikke ydede, fordi Kongen ikke fik dem, og at, naar Kongen ikke fik dem, saa var dermed vedkommende Ddere frie for at udrede dem. Jeg troer, at i saa Henseende maatte den Sammenligning ligge nærmere, at, naar en Skatteyder i Kongeriget ikke betaler sine Statter, saa gjør man Execution hos ham; men jeg troer ikke, at det vilde blive betragtet fra den Side, som den meget ærede Finansminister synes at ville gjøre gjældende.

Med Hensyn til den factiske Omstændighed, at et Laan, til Beløb af 6 Millioner Rd., var blevet annulleret i Holsteen, da har Finansministeren ogsaa udhævet det som Noget, der maatte komme i Betragtning med Hensyn til Dypjørelsen, at der var påalagt Holsteen saadanne Byrder. Jeg troer, at det er en anerkjendt Sætning i den europæiske Folkeret, at et af Dyrørere optaget Laan aldrig anerkjendes af den legitime Monarch. Jeg troer, at det er en Umulighed for en legitim Hersker

at anerkjende et af Dyrørere stiftet Laan. Jeg troer derfor ikke, at det er Noget, der kan veie i Bægtskaaalen med Hensyn til en Dypjørelse for Hertugdømmernes Vedkommende. Med Hensyn til den specielle Sum, som jeg henledebe Opmærksomheden paa, af frivillige Gaver, der vare indkomne i 1848, da forekommer det mig, at den meget ærede Finansminister søgte Argumenter derfra, at disse Penge vare anbragte til Geværleverancer, at disse Geværer vare tilstede, og at Geværerne ikke kunde udleveres enten for $\frac{3}{5}$ eller for $\frac{2}{5}$. Det forekommer mig, at det er en aldeles ligegyldig Sag, hvortil Pengene ere anvendte, naar de blot ere anvendte til Bedste for Monarchiet. Jeg troer ikke, at det gaaer an at ville argumentere fra, at det var Geværer, men, idet jeg endnu har den Mening, at disse frivillige Bidrag vare givne i en særegen Hensigt, og at Gavernes Hensigt ikke bliver opfyldt, naar der aldeles slaaes en Streg over den Sum, som er bleven offret, saa maa jeg dog tillige gjøre opmærksom paa, at det maa have sin særegne Betydning, at i Statsregnskabet for 1848 er denne Sum holdt aldeles udenfor. Det er betragtet som noget ganske specielt, og, naar man skal lægge nogen Betydning i Posteringerne, saa er det utvivlsomt, at der maa have ligget en særegen Ansættelse til Grund derfor hos Forsfatteren af Regnskabet.

Finansministeren: Naar jeg med stor Tilbageholdenhed udtaler mig om forskellige Forhold, der bringes paa Bane, skal jeg dog, for at denne Tilbageholdenhed ikke skal misforstaaes, bede det høitærede Thing at fastholde, at jeg kun overmaade ugerne og kun, hvor det forekommer mig absolut fornødent, udtaler Ansættelser, der vække stærk Modstand hos enkelte Medlemmer i Thinget eller hos Thinget i det Hele, og at jeg derfor gjerne tilbageholder dem, hvor jeg ikke seer nogen stærk Opfordring til det Modsatte. Jeg kan saaledes ikke finde nogen stærk Opfordring til nærmere at forsøge at vise, hvor lidet sandsynligt det er, at en Dypjørelse som den af den ærede Landsthingsmand ventede vil kunne skee, og skal derfor slet ikke gaae ind paa en Udvikling af, hvad jeg i saa Henseende for-